

ἐμποδίζει νὰ ὑπάγω ἐκεῖ. Πρέπει, ὡς εἵπατε, ἡ τύχη μου ν' ἀποφασισθῇ.

Ὁ κύριος Στρώγκ ἐπειράθη νὰ κρατήσῃ τὸν Λαυρέντιον, ἀλλὰ μετὰ μικρὰν σκέψιν :

— Καλῶς· πράξατε ὅπως λέγετε, τῷ εἶπε. Καλὸν εἶναι νὰ κτυπᾷ κανεὶς τὸν σιδηρὸν τερμὸν. Ὁ Σουσα εἶνε συγκεκινημένος ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν ... Ἴδου εἶνε τέσσαρες ὥραι ...

— Λοιπὸν, ἀναχωρῶ, ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος. Εἵπατέ μοι μόνον μίαν λέξιν περὶ τῆς ἐπισκέψεως καὶ τοῦ προσώπου, τὸ ὅποιον ἔκαμεν αὐτὴν.

— Κατόλου, εἶπεν ὁ κύριος Στρώγκ. Πρέπει νὰ φανῇς ὅτι δὲν γνωρίζεις τίποτε.

— Ἔστω ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος· ἄς ἴδωμεν τί θὰ προκύψῃ ἐκ τοῦ διαδήματος αὐτοῦ· θὰ ἔχωμεν πάντοτε τὸν καιρὸν νὰ ἐξηγηθῶμεν.

Καὶ λαβὼν ἄμαξαν μετέβη πάραυτα εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Λαζάρου.

Καθ' ἣν στιγμὴν κατήρχετο τῆς ἀμάξης, ἡ ἀμαξοστοιχία ἔφθανεν, οἱ δὲ ἐπιβάται κατήρχοντο.

Αἰφνης ὁ Λαυρέντιος ἀνεσκίρτησεν. Εἶδε τὸν Δακολάρ...

Ἄλλ' ἴσως ἠπατάτο. Ἐδραμε κατόπιν αὐτοῦ, ὅστις ἐφαίνετο προσπαθῶν νὰ φύγῃ· ἔφθασε τέλος αὐτὸν καὶ ἐμφανιζόμενος ἐνώπιόν του ἀποτόμως,

— Δακολάρ ! ἀνέκραξεν.

Ὁ ἄνθρωπος ἀνεσκίρτησεν. Ἦτο ἐκεῖνος.

Ἦδη ὁ Λαυρέντιος εἶχεν ὁρμήσει ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τοῦ τραχήλου.

— Δυστυχῆς ! τί κάμνεις ; ἀνέκραξεν ὁ Δακολάρ.

Καὶ δι' ἀποτόμου κινήσεως ἀπηλλάγη τοῦ Λαυρεντίου καὶ ἐτράπη εἰς φυγὴν. Ὁ Λαυρέντιος ἐκυλίσθη χαμαί.

— Συλλάβετε τὸν φονέα ! βοήθειαν ! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος.

Ὁ Δακολάρ συνελήφθη καὶ ἐκρατεῖτο.

Ὁ Λαυρέντιος εἶχεν ἀνεγερθῇ.

— Τί συμβαίνει ; ἠρώτησαν οἱ περιέργοι καὶ δύο ἢ τρεῖς κλητῆρες σπεύσαντες.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, εἶνε φονεὺς, κλέπτης ... ὁ Δακολάρ, γνωρίζετε αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Ὅχι ! δὲν εἶνε ἀληθές ! διεμαρτύρετο ὁ Δακολάρ· εἶμαι θύμα ψευδοῦς ὁμοιότητος !

— Θὰ σιωπήσης, ἄθλιε ! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος. Δὲν ἐφόνευσες τὴν μητέρα μου... σύ, τὸν ὅποιον καταδίδω καὶ συνέλαβας ; ἀλλὰ δὲν θὰ διαφύγῃς σήμερον !

Ὁ Δακολάρ ἐφέλλιζεν ἐξηγήσεις καὶ παρακλήσεις· ἠτένιζεν ἱκετευτικῶς τὸν Λαυρέντιον καὶ ἐζήτηε νὰ πλησιάσῃ αὐτόν.

— Ὅπισω ! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος.

Ἀλλά, παρὰ τὴν τόσῃ σαφῶς ἐκδηλωθεῖσαν τοιαύτην ἀποστροφὴν, ὁ Δακολάρ

κατῶρθωσε νὰ τὸν πλησιάσῃ καὶ νὰ εἴπῃ αὐτῷ εἰς τὸ οὖς τὰς λέξεις ταύτας, ἃς μόνος ὁ Λαυρέντιος ἤκουσεν :

— Εἶμαι ὁ Γεώργιος Δαλισιέ, ὁ πατήρ σου !... Εἰπέ ὅτι ἠπατήθης !

ΛΑ'

Τὰς λέξεις ταύτας ἀκούσας ὁ Λαυρέντιος ἐκλονίσθη ὡς μέθυσο. Ἠτένισε τὸν Δακολάρ καὶ ἐφέλισε λέξεις τινὰς ἐπιπλήξεως. Πᾶσαι αἱ ἀναμνήσεις καὶ αἱ ἐντυπώσεις αὐτοῦ ἐσωρεύοντο ἐν τῷ ἔγκεφαλῷ του. Ἡ φωνὴ αὐτῇ, ἡ στάσις, τὸ βλέμμα ἐκεῖνο, ἡ συγκίνησις, ἡ ἡσθάνθη, τὰ πάντα ἔδιδον αὐτῷ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἦτο ἀληθές.

— Ἀ ! ναί, εἶπε τρέμων ἐκ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἀποκαλύψεως . . . Ναί ... ἀληθῶς πιστεύω ὅτι ἀπατῶμαι... ὅχι ! δὲν εἶνε... Δὲν εἶσαι ὁ Δακολάρ.

— Ἀ ! τέλος πάντων, εἶπεν ὁ Δακολάρ μειδιῶν, ἀλλ' ἡ ἀπάτη δὲν εἶνε ὀλιγώτερον δυσάρεστος δι' ἐμέ . . . Ἴδου εἰς τί ἐκτίθεται καθ' ἐκάστην εἰς τίμιος ἄνθρωπος !...

— Πράγματι, βλέπω ἤδη ὅτι ἐπλανήθην, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος τεταραγμένος.

— Εἴτε ἐπλανήθητε εἴτε μὴ, εἶπεν ὁ εἰς τῶν κλητῶν, ὁ ἄνθρωπος οὗτος θὰ ὀδηγηθῇ εἰς τὸν ἀστυνομικὸν σταθμὸν καὶ ἔλθετε ἐκεῖ νὰ ἐξηγηθῇτε.

— Ἀς ὑπάγωμεν εἰς τὸν σταθμὸν, εἶπε ψυχρῶς ὁ Δακολάρ· θὰ δώσω πᾶσαν ἐξηγήσιν καὶ ἀπόδειξιν, ὁ δὲ κύριος, προσέθηκε δεικνύων τὸν Λαυρέντιον, θὰ ζητήσῃ πρῶτος συγγνώμην διὰ τὴν πλάνην του.

Οἱ κλητῆρες ὀδήγησαν ἀμφοτέρους εἰς τὸν ἀστυνομικὸν σταθμὸν. Τὸ πλῆθος εἶχε συρρεῖσαι, φωνὴ δὲ γυναικὸς ἠκούσθη λέγουσα :

— Συλλάβετέ τον ! εἶνε αὐτός . . . ὁ φονεὺς τῆς δεινροστοιχίας Μαρμπέφ !

Συγχρόνως γυνὴ τις εἰσώρμησε διασχίζουσα τὸ πλῆθος.

Ὁ Λαυρέντιος ἐφρίκασεν ἀκούσας τὴν φωνὴν ἐκείνην· ἐστράφη ζωηρῶς καὶ ἀνεγνώρισε τὴν Πουλχερίαν, ἥτις ἐφαίνετο ἐν φοβερᾷ διεγέρσει.

— Ἀ ! τέλος πάντων ! ἀνέκραξεν.

Καὶ πλησιάσας τὸν Λαυρέντιον :

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν αὐτῷ, ἄνευ σοῦ θὰ διέφρευγε. Σὺ συνέλαβες . . . τὸν πατέρα σου !

— Σιώπα ! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος.

— Νὰ σιωπήσω ;... ὦ ! ὅχι !... Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐκδίκησίς μου, ἡ χαρὰ μου καὶ δὲν τὴν ἀφίνω ! τίς ἠξέουρι ; . . . ἡ εὐτυχία μου, διότι δὲν ὑπάρχει ἄλλη δι' ἐμέ !... Ναί, κύριοι, ἴδου ὁ πατήρ, ὁ Γεώργιος Δαλισιέ... ἴδου ὁ υἱός του, ὁ ὅποιος τὸν συνέλαβεν ἀντὶ νὰ τον ἀσπασθῇ . . . ἂ ! γνωρίζονται καλῶς . . . καὶ ἀξίζουσι !...

— Σιώπησον ἄθλια ! ἐπανάβεν ὁ Λαυρέντιος . . . Εἶνε τρελλή . . .

— Ἀ ! εἶμαι τρελλή ! Ἀς μὲ ὀδηγήσουν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου καὶ θὰ ἐξηγηθῶ.

Δύο ἄμαξαι ἐκλήθησαν· εἰς τὴν μὲν ἀ-

νῆλθεν ὁ Δακολάρ καὶ ὁ Λαυρέντιος φυλασσόμενοι, εἰς τὴν δὲ ἡ Πουλχερία.

Αἱ δύο ἄμαξαι διηυθύνθησαν οὐχὶ εἰς τὸν πλησίον ἀστυνομικὸν σταθμὸν, ἀλλ' εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας. Καθ' ὁδὸν ὁ Δακολάρ ἐπειράθη νὰ δραπετεύσῃ, ἀλλ' ἐκρατήθη στερεώτερον προσδεθείς.

Ὁ Μούλ· εὐρίσκετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὴν Διεύθυνσιν ἢ μᾶλλον εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἀνακρίσεως—εὐρισκόμενα ἐν τῷ αὐτῷ μετὰ τῆς ἀστυνομίας καταστήματι—ἐνεκα τῶν ὑποθέσεων τῆς Σενοᾶς καὶ τοῦ Σαμουὴλ Ριχάρ. Ἡ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως Λουβὲν ἀνακρίσις εἶχεν ἤδη περατωθῇ.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς ἠνόησε πάραυτα περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἀνεγνώρισε δὲ ἀμέσως τὸν Δακολάρ. Ἐκ τινων λέξεων τῆς Πουλχερίας ἔμαθε τὴν ἐκδίκησιν, ἥτις ἀδυσωπῆτως κατεδίωκε τὸν Λαυρέντιον.

Ἐπλησίασεν αὐτὸν καὶ σφίγγων αὐτῷ τὴν χεῖρα :

— Ταλαίπωρε φίλε, τὸ ἐγνώριζα καλῶς, εἶπε. Τετέλεσται ἤδη ! Ἦτο μοι-ραῖον, ὡς βλέπετε. Εἶνε πατήρ σας . . . τὸ ἐγνώριζα ! Τί νὰ γείνη ;

Ὁ Λαυρέντιος ἠθέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ.

— Μὴ παλαίετε, εἶνε ἀδύνατον, εἶπεν ὁ Μούλ· κύψατε τὴν κεφαλὴν . . . ἴσως τὸ μέλλον . . . ἀλλὰ φεῦ ! ἐξηφανίσθη τὸ μέλλον, ὅπερ ὠνειρεύεσθε, καὶ ὅπερ νυχόμην διὰ σᾶς.

Δὲν ἀνείμχθη εἰς τὰ ληφθέντα μέτρα, ἀλλὰ ταῦτα ἐξετελοῦντο καὶ ἄνευ αὐτοῦ· ὁ Δακολάρ ἐνεκλείσθη ἐν τινι εἰρκτῇ, ὁ Λαυρέντιος ἔμεινεν ἐκεῖ διὰ τὰ περαιτέρω, ἡ δὲ Πουλχερία ὀδηγήθη ἐνώπιον τοῦ ὑπαστυνόμου.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΑΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Τέλος]

« — Εἰς μέρος, εἰς τὸ ὅποιον τὸν περιέμενε νεανὺς ὥραία.

Ὁ Μάξιμος ποτὲ δὲν θὰ εἴπῃ τὸ μέρος, εἰς τὸν ὅποιον διήλθε αὐτὰς τὰς ὀλίγας ὥρας, διότι θὰ ἠτίμαζεν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἠγάπα· εἶνε δὲ ἀνίκανος νὰ διαπράξῃ παρομοίαν πράξιν καὶ ἂν ἀκόμη πρόκειται νὰ καταδικασθῇ.

« — Τὰ πάντα βαίνουνσι κατ' εὐχὴν· ἄλλοθι δὲν ὑπάρχει.

« — Ἀλλὰ τίνι τρόπῳ θὰ ὀδηγήσωμεν τὴν δικαιοσύνην νὰ ὑποπτευθῇ τὸν Μάξιμον ; ἠρώτησεν ὁ δὲ Βονεῖλ.

« — Αὐτὸ εἶνε ἀπλούστατον· τὸ ἀναλαμβάνω ἐγώ.

« — Ἐχετε πάντοτε τὸ φιαλίδιον σας ;

« — Ἴδού το, εἶπεν ὁ μαρκήσιος παρυσιάζων αὐτὸ εἰς τὸν Νικεῖζ.

« — Καλὰ, ἐπρόσθεσεν ὁ τελευταῖος, ἄς τὸ ἀδειάσωμεν.

«Ὅπερ καὶ ἐγένετο μετὰ τῆς μεγαλει-
τέρας προφυλάξεως.

«— Ἰδοὺ τὸ σχέδιόν μου, εἶπε. Πρέ-
πει νὰ τὸ ἐκτελέσωμεν μετὰ πολλῆς συ-
ναΐσεως. Ὁ κόμης δὲ Φερουζὸν ἀπετέθη,
ὡς σὰς εἶπον, ἐντὸς ἀμαξίου, ἐξ ἐκείνων,
τὰ ὁποῖα μεταφέρουσιν ἄμμον. Κατ' αὐ-
τὴν τὴν ὥραν θ' ἀνεκαλύφθη τὸ πτώμα
τοῦ εἰς Παρισίους καὶ ἡ δικαιοσύνη θὰ
ἐπελήφθη ἀνακρίσεων. Ἀναμφιβόλως οἱ
ιατροδικασταὶ θ' ἀνεύρουν τὴν αἰτίαν τοῦ
θανάτου τοῦ ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θὰ
τοὺς πληροφορήσω ἐγὼ περὶ αὐτῆς.

«Ὡς εἶδατε ἐν τῷ φιαλιδίῳ, τὸ ὁποῖον
ἐπιμελῶς ἐπωμάτισα, μένουν ἔτι ὀλίγαι
σταγόνες τοῦ ὀξέος. Αὐτὸ μὰς χρειάζεται.
Σεῖς θὰ ἐξακολουθεῖτε νὰ συχνάζετε εἰς
τὴν Λέσχην καὶ νὰ ἐπιρρίπτετε ἐπιτη-
δεῖας μομφᾶς κατὰ τοῦ Μαξίμου. Μετ' ὁ-
λίγας δὲ ἡμέρας, διὰ τῶν ἐνεργειῶν μου,
πράκτορες ἀστυνομικοὶ θὰ ἐπισκεφθῶν
τὴν νέαν κατοικίαν τοῦ νεανίου.

«— Καὶ ποῖον θὰ εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα
τῆς ἐπισκέψεως αὐτῆς;

«— Θ' ἀνακαλυφθῇ εἰς τὸ δωμάτιόν
τοῦ τὸ φιαλίδιον αὐτὸ ἐπιμελῶς κεκρυμ-
μένον εἰς κανὲν ἔπιπλον.

«— Καὶ πῶς θὰ γείνη αὐτό;

«— Διὰ τοῦ ἀπλουστεροῦ τρόπου. Οἱ
ἄνθρωποι μου καὶ ἐγὼ θὰ εἰσέλθωμεν εἰς
τὴν κατοικίαν τοῦ φίλου σας καὶ θὰ κρύ-
ψωμεν τὸ φιαλίδιον αὐτό. Ἀκολουθῶς θὰ
κλέψωμεν μερικὰ πράγματα· θὰ ἐγείρουν
καταγγελίαν καὶ θὰ προσπαθῶσιν ἵνα ὁ
πράκτωρ, ὁ ἐπιφορτισμένος τὴν ὑπόθεσιν
αὐτήν, ἀνακαλύψῃ τὸ φιαλίδιον αὐτό καὶ
τὸ πέμψῃ εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνο-
μίας. Αὕτη θὰ λάβῃ ὑπονοίας, θὰ ζητήσῃ
πληροφορίας περὶ τοῦ Μαξίμου καὶ θὰ
μάθῃ ὅσα ἀνωτέρω εἵπομεν, ὅτι δηλαδὴ
ἀνεχώρησε πρὸ τοῦ κόμητος, καὶ τὰ λοι-
πὰ. Θὰ τὸν συλλάβῃ καὶ θὰ τὸν φυλακίσῃ
χωρὶς ὁ Μαξίμος νὰ δύναται νὰ ἀποδείξῃ
τὴν ἀθώότητά του.

«— Περιφρημα! τὸ σχέδιόν σας εἶνε ἀ-
ξιοθαύμαστον.

«Οἱ δύο ἄνδρες ἀπεχωρίσθησαν καὶ με-
τὰ τινὰς ἡμέρας ὁ Μαξίμος συνελαμβά-
νετο κατηγορούμενος ἐπὶ φόνῳ μετὰ κλο-
πῆς!...

Εὐνόητον συγκίνησιν παρήγαγον ἐν τῷ
κύκλῳ τῶν ἀκροατῶν οἱ τελευταῖοι οὗτοι
λόγοι τοῦ κυρίου Μπουβάρ. Ἐκαστος μετ'
ἀποστροφῆς ἀπεμακρύνετο τῶν δύο ἀ-
θλίων· ἐπιφωνήσεις ἀδιάκοποι ἤκούοντο.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀνέμενε σιωπηλῶς τοὺς
βραχίονας ἔχων ἐσταυρωμένους.

— Ἀλλά, παρετήρησαν ἀκροαταί τι-
νες, ἡ ἱστορία αὕτη εἶνε τόσο λεπτομε-
ρής, ὥστε νομίζει τις ὅτι σεῖς ἐπαίξατε
ὅλα τὰ μέρη. Πῶς ἠδυνήθητε νὰ συλλέ-
ξετε ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα;

Ὁ Μπουβάρ, τοὺς βραχίονας πάντοτε
ἐσταυρωμένους ἔχων, ἀπεκρίθη ἡπίως:

— Ἐπιτρέψατέ μοι, κύριοι, πρὶν σὰς
ἀπαντήσω, νὰ ἐρωτήσω τὸν κύριον Νικέζ
ἐὰν ἡ διήγησίς μου εἶνε ἀκριβής.

Καὶ ἀπευθυνθεὶς πρὸς τὸν τελευταῖον

τοῦτον, τὸν ἠρώτησε περὶ τῆς ἀκριβείας.

— Δὲν ἔχω ν' ἀλλάξω λέξιν ἀπὸ τὴν
ἱστορίαν σας, ἀπήντησεν ὁ ἀγύρτης. Διη-
γήθητε τὰ γεγονότα, ὅπως συνέβησαν,
καί, ἂν δὲν εἴσθε ὁ διάβολος, ἀπορῶ πῶς
ἐμάθατε ὅλας αὐτάς τὰς λεπτομερείας,
τὰς ὁποίας ἐγνωρίζαμεν μόνον ὁ μαρκήσιος
καὶ ἐγὼ.

Ὁ κύριος Μπουβάρ μειδιῶν, ἐστράφη
πρὸς τοὺς ἀκροατάς του· ἐξήγαγε τοῦ
θυλακίου τοῦ δέσμην χειρογράφων καί,

— Ἰδοὺ, κύριοι, εἶπε, πόθεν ἦντλησα
τὸ μεγαλείτερον μέρος τῶν πληροφοριῶν,
αὐταὶ μ' ἐβοήθησαν εἰς τὰς ἀνακαλύψεις
μου.

Κ' ἀπευθυνθεὶς πρὸς τὸν Νικέζ, τῷ
εἶπεν:

— Εἶνε αἱ σημειώσεις, κύριε Νικέζ·
δὲν τὰς εἶχατε κρύψει καλὰ.

Μεθ' ὃ διὰ φωνῆς σοβαρᾶς ὁ ἐπιθεωρη-
τῆς προσέθετο:

— Ἀνήκω, κύριοι, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν
τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, καὶ ἡ ἐνταῦθα
παρουσία μου δικαιολογεῖται ὑπὸ τῶν πρὸ
μικροῦ συμβάντων. Ὁ κύριος Περνελέν
πρὸ ὀλίγου σὰς εἶπεν, ὅτι εἰς ἀθῶος, ἀδι-
κως δυσφημισθεὶς εἰς τὰς αἰθούσας αὐτάς,
ἔμελλε ν' ἀποκατασταθῇ, ἐπὶ παρουσίᾳ
μάλιστα τῶν διαβολέων του. Μόνος ἐγὼ
ἠδυνάμην νὰ ἐκτελέσω τὸ ἀρξάμενον ἔρ-
γον καὶ ν' ἀποκαλύψω τὴν διαγωγὴν τῶν
δύο αὐτῶν ἀθλίων. Τώρα γνωρίζετε τὴν
ἀληθῆ των ἱστορίαν· τὸ μέρος μου ἤδη ἐ-
τελείωσεν· ἀναλαμβάνω τὰ ἀστυνομικά
μου καθήκοντα.

Καὶ ποιήσας νεῦμα πρὸς τινὰς τῶν πε-
ριστοιχιζόντων τοὺς δύο κακούργους, προσ-
έθετο πλησιάζων τὸν Νικέζ καὶ τὸν Κά-
ρολον:

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, σὰς συλ-
λαμβάνω!

Πάντες ἀπεμακρύνθησαν, ὅπως ἀνοί-
ξωσι δίοδον εἰς τοὺς δύο ἐνόχους, συλλη-
φθέντας ὑπὸ ἀστυνομικῶν ὁργάνων.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ,
ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς ἀσφαλείας, ἠτθάνθη
χεῖρα στηριχθεῖσαν ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

Ἐστράφη.

Ἦτο ὁ κύριος Περνελέν, ὅστις, λαβὼν
αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὸν ὠδήγησε
παρὰ τῇ κυρίᾳ Μαρίῳν, λέγων συγχρόνως:

— Μείνατε ἀκόμη ὀλίγον, ἀγαπητὲ κύ-
ριε Μπουβάρ.

Καὶ ἀπεμακρύνθη.

Οἱ κεκλημένοι ἀπὸ ἐκπλήξεως περιέπι-
πτον εἰς ἐκπληξιν. Ἀφοῦ ἤκουσαν τὴν ἱ-
στορίαν τῶν κατορθωμάτων τοῦ Νικέζ
καὶ τοῦ μαρκησίου, ἀφοῦ παρέστησαν εἰς
τὴν σύλληψιν τῶν δύο κακούργων, ἔμελ-
λον νῦν νὰ γείνωσι μάρτυρες καὶ ἐτέρων
συμβάντων.

Ὁ πρῶτος ὄμιλος διηρέθη εἰς περισσο-
τέρους· πάντες συνωμίλουν μετὰ ζέσεως
σχολιάζοντες τὰ συμβεβηκότα. Ὁ νέος κύ-
ριος Δυβουὰ εὗρισκε τὸ πρᾶγμα παράδο-
ξον, ἀλλόκοτον, καίτοι ἠναγκάσθη νὰ
κλίνη πρὸ τῆς ἀληθείας.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Λομπρέ περιεστοιχίζετο
ὑπὸ πολλῶν. Ὡμίλουν ζωηρῶς περὶ τοῦ

ἀτυχοῦς Μαξίμου καὶ ἐλυποῦντο μὴ-βλέ-
ποντες αὐτόν.

— Ἡ ἐπιθυμία σας θὰ ικανοποιηθῇ,
εἶπεν ὁ ἱατρὸς Δουσατέλ ἀπευθυνόμενος
πρὸς τινὰς τῶν κεκλημένων.

— Πῶς;

— Ὁ φίλος μας Μαξίμος ἀναμένει εἰς
παρακείμενον δωμάτιον τὴν ἔλευσιν τοῦ
πατρός του.

— Τοῦ πατρός του!

— Ὁ ὁποῖος μετέβη νὰ τὸν ὀδηγήσῃ
ἐν τῷ μέσῳ ὑμῶν.

Τῇ στιγμῇ ταύτῃ ὁ ἱατρὸς ἔστρεψε τὴν
κεφαλὴν.

— Αἱ! εἶπεν, ἰδοὺ τον.

Οἱ λόγοι τοῦ ἱατροῦ ταχέως ἐκυκλο-
φόρησαν εἰς ὅλους τοὺς κύκλους· ἡ περι-
εργία πάντων εἶχε φθάσει εἰς τὸ κατακό-
ρυφον. Ἀμετρος δὲ ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς
των, ὅτε εἶδον τὸν κύριον Περνελέν προ-
χωροῦντα καὶ δίδοντα τὸν βραχίονά του
πρὸς τὸν Μαξίμον.

— Τί; μήπως εἶνε υἱὸς τοῦ ἀνακριτοῦ;
Ὁ δικαστής, ὑπὸ σοβαρὸν ἥθος κρύ-
πτων τὴν συγκίνησιν καὶ τὴν χαρὰν του,
παρουσίασε τὸν Μαξίμον εἰς τοὺς συνηγ-
μένους εἰπὼν ἀπλῶς:

— Σὰς παρουσιάζω, κύριοι, τὸν υἱόν
μου, Μαξίμον Περνελέν.

Ἀπαντες ἔτειναν τὴν χεῖρά των πρὸς
τὸν νεανίαν, ἐντελῶς ἀποκαταστάνα τὴν
φορὰν ταύτην.

Ἐνα μῆνα μετὰ τὰ γεγονότα, ἄτινα
ἀνωτέρω ἀφηγήθημεν, ἐτελοῦντο δύο γά-
μοι: τοῦ κυρίου Μαξίμου Περνελέν μετὰ
τῆς δεσποινίδος Ἀλίκης δὲ Λομπρέ, καὶ
τοῦ κυρίου Γεωργίου Περνελέν, ἀνακριτοῦ
παρὰ τῷ Δικαστηρίῳ τοῦ Σηκουάνα, μετὰ
τῆς κυρίας Νίνας Μαριῶν.

Σεβαστὸς γέρων παρίστατο εἰς τὴν τε-
λετὴν ταύτην. Μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς ἐ-
πλησίασε τὴν Νίαν καὶ λαβὼν τὴν χεῖρά
της, τῇ εἶπεν:

— Πρὸ εἴκοσι ἐτῶν, ὁπότε ἐξ ἔρωτος
πρὸς τὸν υἱόν μου ἐπράξατε τὴν μεγίστην
τῶν θυσιῶν, ἐνόησα ὅτι εἴσθε γυνὴ ἑν-
τιμος. Σήμερον εἶμαι λίαν εὐτυχής, δυ-
νάμενος νὰ σὰς ἀποκαλέσω κόρην μου καὶ
ν' ἀγαπῶ τὸν ἔγγονόν μου.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐτελεῖτο ἡ
διπλὴ αὕτη τελετὴ, ὁ Κάρολος, ὁ ἐπονο-
μαζόμενος δὲ Βονεῖλ, κατεδικάζετο εἰς θά-
νατον ὑπὸ τοῦ Κακουργιοδικείου τοῦ Ση-
κουάνα. Οἱ ἔνορκοι ἐφάνησαν ἐπιεικέστε-
ροι πρὸς τὸν Νικέζ. Ὁ τυχοδιώκτης κατε-
δικάσθη εἰς πενταετὴ εἰρκτὴν.

Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ὁ Κάρολος, διαφυγὼν
τὴν ἐπιτήρησιν τῶν φυλάκων του, ἐκρεμά-
σθη ἐντὸς τοῦ δωματίου του.

Ὁ κύριος Μπουβάρ, ὅστις κατέστη εἰς
τῶν διεθυντῶν τῆς δημοσίας ἀσφαλείας,
καὶ ὁ ἱατρὸς Δουσατέλ ἐπεπλήττοντο σφο-
δρῶς, ἐὰν δὲν μετέβαινον καθ' ἐκάστην
ἐσπέραν ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς ὁδοῦ Παυέν,
ὅπως συνομιλήσωσι μετὰ τῶν καλῶν των
φίλων.